

AKOS

AGENCIJA ZA KOMUNIKACIJSKA
OMREŽJA IN STORITVE
REPUBLIKE SLOVENIJE

Številka: 38261-1/2022/46

Datum: 7.12.2022

Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije na podlagi 286. člena Zakona o elektronskih komunikacijah (Uradni list RS, št. 130/22) v postopku reševanja medoperaterskega spora na predlog družbe A1 Slovenija, d.d., Ameriška ulica 4, 1000 Ljubljana, ki jo zastopata predsednik uprave Dejan Turk in prokurist Milan Zaletel, njiju pa po pooblastilu [REDACTED] zoper družbo T-2, d.o.o., Verovškova ulica 64a, 1000 Ljubljana, ki jo zastopata poslovodja Jure Valjavec in prokurist Jurij Krč, njiju pa po pooblastilu [REDACTED] v zvezi z dostopom do stavbne fizične infrastrukture, izdaja naslednjo

ODLOČBO

1. Družba T-2, d.o.o., je dolžna družbi A1 Slovenija, d.d., za potrebe izvedbe naročniškega priključka v vsakem posameznem stanovanju, dopustiti dostop do stavbne fizične infrastrukture v večstanovanjskem delu stavbe na naslovu Cesta zmage 92, 2000 Maribor, na način, da:
 - a) omogoči dostop do medetažnih prebojev, ki se nahajajo v dveh jaških oziroma dveh skupnih prostorih, in sicer tako, da družbi A1 Slovenija, d.d., dovoli, da:
 - v enega od dvojnih prebojev s premerom 32 mm v vsakem jašku oz. skupnem prostoru, ki vodijo do vključno 5. nadstropja, namesti največ 24 kablov s premerom do 2 milimetra,
 - v vse enojne preboje s premerom 32 mm, ki vodijo od 5. do vključno 10. nadstropja, namesti največ 14 kablov s premerom do 2 milimetra,
 - v vse enojne preboje s premerom 24 mm v vsakem jašku oz. skupnem prostoru, ki vodijo od 10. nadstropja do vključno 12. nadstropja, namesti največ 4 kable s premerom do 2 milimetra,Ves ostali prostor v prebojih ostane na razpolago družbi T-2, d.o.o.
 - b) omogoči dostop do vertikalnih PVC kanalov v skupnih prostorih stavbe, in sicer tako, da družba A1 Slovenija, d.d., vanje namesti podkanale v izmeri največ 40 mm x 40 mm s ploščino preseka 1.600 mm² (zunanje mere), označene z nalepkami družbe A1 Slovenija, d.d., in vanje namesti optične kable s premerom do 2 milimetra. Ves ostali prostor v vertikalnih PVC kanalih ostane na razpolago družbi T-2, d.o.o.

- c) omogoči dostop do horizontalnih PVC kanalov v skupnih prostorih stavbe, in sicer tako, da družba A1 Slovenija, d.d., vanje namesti podkanale s ploščino preseka največ 481 m² (zunanje mere), označene z nalepkami družbe A1 Slovenija, d.d., in vanje namesti optične kable s premerom do 2 milimetra. Ves ostali prostor v horizontalnih PVC kanalih ostane na razpolago družbi T-2, d.o.o.
2. Cena dostopa do stavbne fizične infrastrukture iz 1. točke izreka te odločbe znaša ██████████ EUR brez DDV, pri čemer je družba A1 Slovenija, d.d., dolžna družbi T-2, d.o.o., plačati dostop do stavbne fizične infrastrukture v enkratnem znesku pred pričetkom del.
3. Družba T-2, d.o.o., je dolžna družbi A1 Slovenija, d.d., povrniti stroške tega postopka v znesku 522,65 EUR v 15 dneh po vročitvi odločbe, po poteku tega roka z zakonskimi zamudnimi obrestmi do dneva plačila.

Obrazložitev:

Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije (v nadaljevanju: agencija) je 18.2.2022 prejela predlog za rešitev spora s strani družbe A1 Slovenija d.d., Ameriška ulica 4, 1000 Ljubljana (v nadaljevanju: A1), zoper družbo T-2, d.o.o., Verovškova ulica 64a, 1000 Ljubljana (v nadaljevanju: T-2), v zvezi z dostopom do stavbne fizične infrastrukture. A1 je zahteval dostop do stavbne fizične infrastrukture v lasti T-2 v stavbi na naslovu Cesta zmage 92, 2000 Maribor. Agencija je skladno z 220.a členom Zakona o elektronskih komunikacijah (Uradni list RS, št. 109/12, 110/13, 40/14 – ZIN-B, 54/14 – odl. US, 81/15, 40/17 in 189/21 – ZDU-1M; v nadaljevanju: ZEKom-1) uvedla postopek reševanja spora.

Iz zahteve za dostop do stavbne fizične infrastrukture (dok. št. 38261-1/2022/1, v nadaljevanju: *predlog za rešitev spora*) izhaja, da je A1 z Obvestilom o souporabi stavbne fizične infrastrukture z dne 29.11.2021 (dalje: obvestilo) T-2 zaprosil za dostop do njegove fizične infrastrukture v večstanovanjskem delu stavbe na naslovu Cesta zmage 92, 2000 Maribor. V navedenem obvestilu je T-2 seznanil, da potrebuje dostop do predmetne stavbne infrastrukture, saj bi bilo podvajanje obstoječe infrastrukture gospodarsko neučinkovito, ugotovil je namreč, da je obstoječa stavbna fizična infrastruktura nasprotnega udeleženca primerna za souporabo in da je v njej na voljo dovolj prostora za učinkovito namestitve predlagateljevih kablov za priklop vseh končnih naročnikov v stavbi. A1 je T-2 zato pozval, naj mu sporoči pogoje souporabe skladno z drugim odstavkom 91.a člena ZEKom-1 najkasneje do 6.12.2021. Pri tem ga je obvestil, da mu je pripravljen povrniti sorazmerni del stroškov postavitve te infrastrukture in sprejeti morebitna pravila souporabe le-te, kot je označevanje kablov. Zavezal se je tudi, da bo inštalacija opravljena strokovno in brez poseganja v celovitost obstoječe infrastrukture. Obvestilo je bil nasprotnemu udeležencu vročeno dne 1.12.2021 kot to izhaja iz povratnice, s katero je bilo obvestilo poslano T-2. T-2 se na dopis z dne 29.11.2021 vsebinsko ni odzval. A1 mu je nato poslal dodaten dopis z dne 18.1.2022, v katerem ga je opomnil na obvestilo iz 29.11.2021. A1 je v predlogu za rešitev spora tudi pojasnil, kakšne so tehnične

karakteristike stavbne fizične infrastrukture T-2 na navedenem naslovu in podal svoj zahtevek (str. 6 in 7 predloga za rešitev spora).

T-2 je v svojem odgovoru na predlog za rešitev medoperaterskega spora z dne 4.3.2022 (dok. št. 38261-1/2022/4) zavrnil zahtevo za dostop do predmetne stavbne fizične infrastrukture, saj naj stavbna fizična infrastruktura v stavbi še ne bi bila dokončana, ko pa bo dokončana, pa jo mora po njegovem mnenju imeti možnost sam pravico koristiti prvi. Šele nato bo namreč znano, če in koliko prostora bo v stavbni fizični infrastrukturi sploh ostalo za morebitno uporabo drugega operaterja oz. predlagatelja. Podal je tudi različne pravne ugovore zaradi katerih naj skupna uporaba ne bi bila mogoča. Navedel je tudi, da navedbe A1 glede dejanskega stanja stavbne fizične infrastrukture (dimenzije) ne držijo. V dopolnitvi odgovora z dne 28.3.2022 (dok. št. 38261-2/2022/17) se je T-2 opredelil tudi glede cene dostopa. Navedel je, da strošek izgradnje stavbne fizične infrastrukture ocenjuje na ██████████ EUR brez DDV, kar pomeni, da cena na enoto znaša ██████████ EUR. Predlagal je, da se strošek investicije poveča za WACC za NGA omrežja po stopnji 9,66 %, kot je določeno v dokumentu Metodologija in izračun tehtanega povprečja stroškov kapitala za cenovno regulacijo elektronskih komunikacij, št. 38231-7/2017 in 38231-8/2017, iz julija 2018. V konkretnem primeru bi torej znašal strošek investicije na enoto ██████████ EUR brez DDV. Pod predpostavko, da bosta stavbno fizično infrastrukturo uporabljala oba udeleženca tega postopka, bi se znesek razdelil na dva dela, tako predlaga, da mora A1 plačati ██████████ EUR brez DDV za vsako enoto v stavbi na naslovu Cesta zmage 92, Maribor. Pri tem je tudi zahteval, da mora A1 pri izvedbi upoštevati določila Pravilnika o storitvi najema stavbne fizične infrastrukture, ki ga je priložil.

Dne 14.4.2022 je bila izvedena ustna obravnava, o kateri je bil napravljen zapisnik št. 38261-1/2022/22. V bistvenem iz zapisnika izhaja, da je uradna oseba T-2 izročila vlogo A1 z dne 13.4.2022, ki jo je A1 na kratko predstavil. T-2 je nato predložil prvo pripravljeno vlogo, vsebino katere je tudi predstavil. Strankama se je določil dodaten rok za opredelitev glede predloženih vlog. Na ustni obravnavi so bila ugotovljena vsa nesporna dejstva, in sicer, da i) predmetne stavbne fizične infrastrukture (še) ne uporablja in v njej še ni njegovih optičnih vlaken, ii) preboji v stanovanja še niso izvedeni, A1 dostopa do prebojev v stanovanja tudi ne zahteva, iii) preboji T-2 v stavbo še niso izvedeni, A1 dostopa do tega tudi ne zahteva, iv) horizontalni PVC kanali so kvadratne oblike s stranicama v izmeri 38 mm, v) vertikalni PVC kanali so v izmeri 95x55 mm. Stranki sta bili pozvani, da vsaka posebej izvede ogled stavbne fizične infrastrukture in da posredujeta podatke o prebojih in zasedenosti infrastrukture. T-2 je pojasnil, da namerava v svojo stavbno fizično infrastrukturo vgraditi klasične inštalacijske kable, dimenzije 3x2 mm, in sicer 125 kablov (oz. toliko kot je stanovanj). Glede cene souporabe je T-2 pojasnil, da bo veljala za čas obratovanja komunikacijskega omrežja in obstoja stavbne fizične infrastrukture. Uradna oseba je pojasnila, da znaša trenutno veljaven WACC za NGA omrežja 6,32 %, kot je določeno v dokumentu Metodologija in izračun tehtanega povprečja stroškov kapitala za cenovno regulacijo elektronskih komunikacij, št. 38231-4/2021, iz aprila 2021 (objavljeno na spletni strani agencije; v nadaljevanju: Metodologija WACC iz aprila 2021). WACC je potrjen s strani Evropske komisije.

T-2 je po ogledu tehnikov na naslovu Cesta zmage 92 v Mariboru predstavil ugotovljeno dejansko

stanje v stavbi v svoji drugi pripravljalni vlogi z dne 25.4.2022 (št. 38261-1/2022/24), in sicer je pojasnil, da vertikalna instalacija v objektu poteka po skupnih prostorih, v katerih je nameščena tudi elektro inštalacija. Objekt ima dva vhoda in dva skupna prostora (jaška), ki sta namenjena skupnim inštalacijam. V teh skupnih prostorih so izvedeni vertikalni medetažni preboji in nameščeni kanali. Od pritličja do 5. nadstropja so v vsakem skupnem prostoru (jašku) izvedeni dvojni medetažni preboji premera 32 mm, od 5. do 10. nadstropja je izveden en preboj premera 32 mm, od 10. do 12. nadstropja pa en preboj, v katerem je cev premera 24 mm. T-2 ne ve, ali so tudi v ostalih medetažnih prebojih položene cevi, ker tehniki niso mogli dostopati do skupnih prostorov v vsakem posameznem nadstropju. Glede zasedenosti kanalov v posameznih delih stavbe oz. nadstropjih je T-2 ugotovil, da kanali niso nikjer zasedeni (so prazni). Glede dimenzij do horizontal iz skupnih prostorov (jaška) je T-2 ugotovil, da preboji iz skupnih prostorov v horizontalne kanale niso izvedeni. Izveden je samo en preboj iz skupnih prostorov v horizontalne kanale, in sicer v prvem nadstropju (dimenzije premera 24 mm), v preostalih nadstropjih horizontalni preboji iz jaška ne obstajajo. T-2 je navedel, da ne more dovoliti skupne uporabe njegovih vertikalnih inštalacij. Na posamezni vhod (in s tem na posamezni skupni prostor) je namreč 66-67 stanovanj, kar pomeni, da je potrebno skozi vertikalno in preboje v najnižjem nadstropju napeljati kable za vsa stanovanja v zgornjih prostorih, kar v primeru ugoditvi zahteve A1 pomeni dvakratno količino teh kablov, za kar pa obstoječi preboji ne zadoščajo. Skupni prostor, skozi katerega potekajo vertikale je velik približno 6 m² in prazen, tako da ni ovir za namestitve novih vertikalnih kanalov in izvedbo novih prebojev v skupnem prostoru.

A1 je nato posredoval III. Pripravljalno vlogo z dne 4.5.2022 (št. 382691-/2022/31), v kateri je navedel, da se strinja z dejanskim stanjem kot ga je predstavil T-2 in glede na to tudi prilagodil svoj zahtevek. A1 tako v predmetnem sporu zahteva, da mu T-2 omogoči dostop tako, da bo lahko vgradil tako število kablov, ki jih lahko maksimalno vgradi, upoštevaje, da bi T-2 uvlekel toliko kablov kot je v zgradbi končnih uporabnikov oz. stanovanj. Glede števila stanovanj je A1 priložil izpis iz katastra, iz katerega izhaja, da je na naslovu Cesta zmage 92 127 stanovanj in 8 poslovnih prostorov. Pojasnil je, da zahteva dostop zgolj do stavbne fizične infrastrukture, ki je vgrajena v stanovanjskem delu stavbe, zato je pri izračunu predvidel, da je maksimalno število kablov, ki jih potrebuje T-2, za povezavo vseh potencialni naročnikov, 127. Za izračun, koliko kablov je mogoče uvleči v predmetno stavbno fizično infrastrukturo, je A1 uporabil sledečo formulo:

$$y = \frac{d_{preboja}^2 - x \cdot d_1}{K^2 \cdot d_2^2}$$

d_{cevi} =notranji premer preboja,

d_1 =zunanji premer obstoječih kablov v cevi, preboju,

d_2 =zunanji premer kablov, ki jih želi A1 uvleči,

K=koeficient preboja,

x=število obstoječih kablov,

y=število kablov, ki jih je moč uvleči v preboj

(v nadaljevanju: formula).

Po njegovih izračunih je tako: i) v dvojnih prebojih premera 32 mm, ki vodijo do vključno 5. nadstropja, skupno prostora še za 61 kablov, ii) v enojnih prebojih premera 32 mm, ki vodijo od vključno 6. do vključno 10. nadstropja, skupno prostora še za 32 kablov, iii) v enojnih prebojih premera 24 mm, ki vodijo v od vključno 11. nadstropja do vključno 12. nadstropja, skupno prostora še za 44 kablov, pri čemer predlagatelj v teh prebojih potrebuje le prostor za 8 kablov, kolikor je stanovanj. Posledično zahteva, da mu T-2 za potrebe izvedbe naročniškega priključka v vsakem posameznem stanovanju v stavbi dopusti dostop do stavbne fizične infrastrukture v večstanovanjski stavbi na naslovu Cesta zmage 92 v Mariboru za vgradnjo zgoraj določenega števila kablov. Glede na to, da je število stanovanj in s tem priključkov uporabnikov v posameznem nadstropju fiksno, tehnična rezerva ni potrebna.

A1 zahteva tudi dostop do: iv) vertikalnih PVC kanalov tako, da A1 vanje namesti nove podkanale v izmeri 40 x 40 mm s ploščino preseka 1.600 mm² (zunanje mere), označene z nalepkami družbe A1 in vanje namesti optične kable s premerom do 2 milimetra, v) horizontalnih PVC kanalov tako, da A1 vanje namesti nove podkanale v izmeri 30 x 17 mm s ploščino preseka 510 mm² (zunanje mere), označene z nalepkami družbe A1 in vanje namesti optične kable s premerom do 2 milimetra.

Poleg navedenega zahteva, da agencija odloči o ceni za dostop, za katero je predlagal, da bi se jo določilo tako, da se upošteva, koliko stanovanj bo A1 lahko povezal na svoje omrežje. Glede na izračun po formuli naj bi to znašalo 61 od 127 stanovanj, celotna kapaciteta stavbne fizične infrastrukture pa je po njegovem 94 kablov. Primerna cena bi tako znašala 61/94 od [REDACTED] EUR brez DDV (polovica pod XII.1. točko vloge T-2 z dne 25.4.2022 navedenega stroška [REDACTED] EUR, povišanega za WACC v višini 6,32 %), kar znaša [REDACTED] EUR.

Do spremenjenega zahtevka se je T-2 opredelil v tretji pripravljalni vlogi z dne 18.5.2022 (št. 38261-1/2022/33), ker je v bistvenem navedel, da se po ponovni preveritvi v zemljiškem katastru, strinja, da je v stavbi na naslovu Cesta zmage 92 v Mariboru 127 stanovanj in 8 poslovnih prostorov. Vse te enote, skupaj torej 135 enot, pa se morajo upoštevati pri izračunu razpoložljivosti stavbne fizične infrastrukture in pri ceni za dostop. Matematična formula, ki jo navaja predlagatelj, po mnenju T-2 ni primerna za ugotovitev razpoložljivosti prostih kapacitet nasprotnega udeleženca, saj v praksi ni uporabna, ker se nanaša na idealne razmere, v praksi pa kabli niso vedno ravni ampak ukrivljeni in izračun ni ustrezen. Ni nujno, da se morajo pogoji dostopa določati oz. izračunavati ravno po matematični formuli. Glede na starost in način gradnje konkretne stavbne fizične infrastrukture njene razpoložljivosti ni mogoče ugotoviti z matematično formulo, kot to predlaga predlagatelj, temveč je potrebno izhajati iz bodoče zasedenosti stavbne fizične infrastrukture s strani nasprotnega udeleženca, ob upoštevanju tudi ostalih pogojev za dostop, kot jih je do sedaj navedel nasprotni udeleženec. Tudi v kolikor bi sledili matematični formuli predlagatelja, predlagateljev izračun za zasedanje prostora v prebojih za inštalacijske kable ni pravilen. Kot je nasprotni udeleženec pojasnil na ustni obravnavi in izhaja iz zapisnika ustne obravnave, so dimenzije kablov, ki jih bo uvlekel nasprotni udeleženec, 3x2 mm in so pravokotne oblike. Predlagatelj pa v svojem izračunu upošteva okrogle kable premera kabla 2 mm.

Agencija je v nadaljevanju vlogo T-2 posredovala A1, ki se je glede novih navedb opredelil v IV.

pripravljalni vlogi (št. 38261-1/2022/36), kjer je vztrajal pri svojih predhodnih stališčih.

T-2 je nato posredoval še dve pripravljalni vlogi. Najprej četrto pripravljalno vlogo z dne 31.5.2022 (št. 38261-1/2022/35), v kateri je predložil odgovor A1 na izražen interes za skupno gradnjo in ponovno izrazil svoje mnenje, da A1 nima pravnega interesa za sprožitev predmetnega postopka ter da je potrebno njegov zahtevek zavreči kot preuranjenega oz. zavrniti kot neutemeljenega. Nato pa še peto pripravljalno vlogo z dne 13.7.2022 (št. 38261-1/2022/37), v kateri je predlagal nov način izvedbe skupne uporabe stavbne fizične infrastrukture, ki je predmet tega spora.

Agencija ugotavlja, da je dejansko stanje glede predmeta spora razčiščeno in je posledično izdala predmetno odločbo.

K 1. točki izreka:

V sporu je bilo treba odločiti o tem, ali se A1 dovoli dostop do stavbne fizične infrastrukture T-2 v večstanovanjskem delu stavbe na naslovu Cesta zmage 92 v Mariboru ter o morebitnih pogojih tega dostopa, saj se stranki postopka nista sami uspeli dogovoriti o dostopu in pogojih tega dostopa.

Pravno podlago za odločitev v predmetni zadevi daje Zakon o elektronskih komunikacijah (Uradni list RS, št. 130/22; v nadaljevanju: ZEKom-2). Agencija na tem mestu pojasnjuje, da se je predmetni upravni postopek pričel v času, ko je veljal ZEKom-1, od 10.11.2022 pa velja ZEKom-2, ki v 307. členu določa, da se postopki, ki jih vodita Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije in Informacijski pooblaščenec Republike Slovenije na podlagi Zakona o elektronskih komunikacijah (op. ZEKom-1) in ki do uveljavitve tega zakona še niso dokončani, nadaljujejo v skladu z določbami tega zakona. Ob tem agencija zgolj v pojasnilo dodaja, da se členi ZEKom-2, ki predstavljajo pravno podlago za reševanje predmetnega spora v primerjavi z ZEKom-1 vsebinsko niso spremenili, drugačno je zgolj njihovo oštevilčenje.

V skladu s prvim odstavkom 137. člena ZEKom-2 (prej 91.a člena ZEKom-1) ima operater omrežja pravico do dostopa do stavbne fizične infrastrukture zaradi postavitve elektronskega komunikacijskega omrežja, če bi bilo podvajanje te infrastrukture gospodarsko neučinkovito ali fizično neizvedljivo. V skladu z drugim odstavkom citiranega člena imetniki pravice do uporabe razdelilne točke in stavbne fizične infrastrukture (v konkretnem primeru je to T-2) na upravičeno prošnjo operaterja omrežja omogočijo dostop do razdelilne točke in stavbne fizične infrastrukture pod poštenimi in nediskriminacijskimi pogoji, vključno s ceno, kjer je to primerno. Če dogovor o dostopu ni dosežen, pa je v petem odstavku istega člena določeno, da o sporu na zahtevo ene od strank odloči agencija po postopku iz 286. člena ZEKom-2 (220.a člena ZEKom-1).

Agencija se nadalje opredeljuje do navedb T-2, da na predmetnih naslovih **sploh nima stavbne fizične infrastrukture**, ker da nima razdelilne točke, kot je ta definirana v ZEKom-1¹. Navedeno stališče T-2

¹ 57. točka 3. člena ZEKom-1: »Razdelilna točka (točka koncentracije ali distribucije) je fizična točka v stavbi ali zunaj nje, ki je dostopna operaterjem omrežja in na kateri se je mogoče povezati s stavbno fizično infrastrukturo in pasivno komunikacijsko infrastrukturo.«

izpeljuje iz dobesednega branja definicije »stavbne fizične infrastrukture«, ki je v 78. točki 3. člena ZEKom-2 (prej je enako določala 60a. točka 3. člena ZEKom-1) definirana kot *fizična infrastruktura ali inštalacije na lokaciji končnega uporabnika, vključno s tistimi v skupni lasti (skupne inštalacije), namenjene namestitvi žičnih oziroma brezžičnih dostopovnih omrežij, kadar so ta dostopovna omrežja primerna za zagotavljanje elektronskih komunikacijskih storitev in povezujejo razdelilno točko v stavbi z omrežno priključno točko*. T-2 namreč meni, da ker v dotičnih stavbah nima vzpostavljene razdelilne točke (ki naj bi – po njegovem mnenju – glede na opisano definicijo predstavljala enega od kvalifikatornih elementov stavbne fizične infrastrukture), tudi o fizični stavbni infrastrukturi ni mogoče govoriti.

Agencija pojasnjuje, da iz definicije stavbne fizične infrastrukture jasno izhaja, da stavbna fizična infrastruktura pomeni fizično infrastrukturo ali inštalacije na lokaciji končnega uporabnika, namenjene namestitvi žičnih oziroma brezžičnih dostopovnih omrežij, kar je tudi bistveni del definicije stavbne fizične infrastrukture in s katero T-2 na predmetnih lokacijah nedvomno razpolaga. Obstoj razdelilne točke tako ne more biti pogoj sine qua non za to, da infrastruktura, ki je nameščena v stavbi, šteje za stavbno fizično infrastrukturo v smislu 78. točke 3. člena ZEKom-2.

Pri tem je pomembno upoštevati tudi dejstvo, da je bila stavbna fizična infrastruktura T-2 na predmetnem naslovu zgrajena pred veljavnostjo trenutno veljavnega 10. člena ZEKom-2, ki v 7. odstavku nalaga obveznost, da mora biti pri gradnji predvidena in izdelana razdelilna točka, tako da je posameznemu operaterju omogočena povezava do vsakega dela stavbe (prej je bilo to določeno v 6. odstavku 9. člena ZEKom-1). Ta določba velja od uveljavitve novele ZEKom-1C, ki je pričela veljati 20. 8. 2017. Takrat se je z ZEKom-1C spremenila tudi definicija razdelilne točke. Pred tem je bila razdelilna točka definirana kot vmesna dostopovna točka, ki omogoča posameznemu operaterju dostop do vsakega dela stavbe (naročnika) posebej.

T-2 sicer tudi trdi, da **stavbna fizična infrastruktura, ki je bila zgrajena pred uveljavitvijo ZEKom-1C, ni podvržena določbam ZEKom-1C o skupni uporabi**. Agencija taki razlagi zakona ne more slediti, saj iz definicije stavbne fizične infrastrukture (78. točka 3. člena ZEKom-2) izhaja, da gre za infrastrukturo oziroma skupne instalacije, ki povezujejo omrežno priključno točko in razdelilno točko. Že iz same definicije torej izhaja, da je stavbna fizična infrastruktura namenjena povezovanju dveh drugih elementov (t. j. omrežne priključne točke in razdelilne točke), iz česar torej izhaja, da sama fizična infrastruktura teh dveh točk ne vključuje, saj je namenjena njuni povezavi. Poleg tega bi razlaga, za katero se zavzema T-2 pomenila, da bi bila stavbna fizična infrastruktura prisotna zgolj v pretežno novozgrajenih stavbah, ki že vsebujejo razdelilno točko (od 20. 8. 2017 dalje, ko je bila sprejeta relevantna določba ZEKom-1C). V starejših objektih posledično souporaba stavbne fizične infrastrukture sploh ne bi bila mogoča iz razloga, ker le-ta ne bi imela razdelilne točke, izvedene tako, da je posameznemu operaterju omogočena povezava do vsakega dela stavbe. Navedeno nedvomno ni v skladu z namenom zakonodajalca, ki je v slovenski pravni red (z novelo ZEKom-1C, ki je vključena tudi v ZEKom-2) prenesel Direktivo 2014/61/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o ukrepih za znižanje stroškov za postavitve elektronskih komunikacijskih omrežij visokih hitrosti (UL L 155, 23. 5. 2014, v nadaljevanju: *Direktiva*), katere namen je, da se znižajo stroški za postavitve

elektronskih komunikacijskih omrežij, kar se doseže predvsem s spodbujanjem skupne uporabe obstoječe infrastrukture.² Dostop do slednje je sicer res olajšan, če je vzpostavljena razdelilna točka, ne more pa biti njena vzpostavitev pogoj za tovrsten dostop. Če določena večstanovanjska stavba razdelilne točke nima vzpostavljene, to še ne pomeni, da dostop do stavbne fizične infrastrukture ni mogoč.

Na podlagi navedenega agencija ugotavlja, da T-2 na naslovu Cesta zmage 92 v Mariboru razpolaga s stavbno fizično infrastrukturo in posledično ni mogoče slediti njegovemu predlogu, da naj agencija zavrne dostop kot ga zahteva A1 iz razloga neobstoja stavbne fizične infrastrukture oziroma iz razloga, da ta ni podvržena določbam o skupni uporabi, ker je bila zgrajena pred uveljavitvijo zakonodaje o skupni uporabi.

Glede ugovora T-2, da **iz razloga, ker sam stavbne fizične infrastrukture še ne uporablja (nima vgrajenih svojih kablov), sploh ne more priti do skupne uporabe** (skupna uporaba naj bi pomenila, da jo uporabljata vsaj dva operaterja), zato naj ne bi mogel dovoliti dostopa do stavbne fizične infrastrukture, saj sploh ne bi šlo za skupno uporabo, pa agencija pojasnjuje, da ni bistveno, da imata operaterja dejansko v stavbni fizični infrastrukturi kable, vendar je bistveno, da imata pravico dostopa do nje oz. pravico, da jo (skupno) uporabljata. T-2 ima pravico že iz razloga, ker je stavbno fizično infrastrukturo v določeni stavbi postavil, A1 pa jo dobi z odločitvijo v predmetnem sporu. Ali operaterja vgradi svoje kable oz. optična vlakna in v kakšnem številu je odvisno od njiju, oba pa imata pravico stavbno fizično infrastrukturo uporabljati.

Agencija nadalje še pojasnjuje, da iz 137. člena ZEKom-2 kot tudi iz preostalega besedila zakona ne izhaja, da **je dostop do stavbne fizične infrastrukture odvisen od predhodne izgradnje omrežja do stavbe** – kot to v sporu želi predstaviti T-2. Navedbe strank in predloženi ter predlagani dokazi v zvezi s tem (predložene listine in predlog zaslišanja pričé [redacted] izvedbe ogleda na kraju samem ter postavitve izvedenca) so tako nerelevantni in nepotrebni za predmetni postopek.

Agencija v zvezi z ugovorom T-2, da **pridobljenih soglasij stanovalcev za gradnjo ne more prenesti na A1**, zaradi česar naj skupna uporaba ne bi bila mogoča tudi iz pravnih razlogov, pojasnjuje, da agencija v tem postopku rešuje spor med dvema operaterjema in odloča o pravici do dostopa do stavbne fizične infrastrukture operaterja T-2. Agencija ne posega v razmerja med operaterjema in etažnimi lastniki. Iskalci dostopa svoja razmerja z etažnimi lastniki urejajo sami. Tudi A1 navaja, da je ustrezna soglasja od etažnih lastnikov pridobil sam. Pravica do dostopa iskalca dostopa na drugi strani predstavlja zgolj obveznost imetnika infrastrukture, da mu dostop omogoči, če se ugotovi, da je to mogoče.

Dalje se agencija opredeljuje glede pogoja za dostop do stavbne fizične infrastrukture, ki je naveden v 1. odstavku 137. člena ZEKom-2 (91a. člena ZEKom-1), t. j. da je podvajanje te infrastrukture

² 1. odstavek 1. člena direktive: »Namen te direktive je olajšati in spodbuditi postavitev elektronskih komunikacijskih omrežij visokih hitrosti s spodbujanjem skupne uporabe obstoječe fizične infrastrukture in omogočanjem učinkovitejše postavitve nove fizične infrastrukture, da bi znižali stroške postavitve takšnih omrežij.«

gospodarsko neučinkovito³. Po mnenju T-2 bi moral namreč A1 izkazati, da je podvajanje stavbne fizične infrastrukture neučinkovito, kar pa le-ta v okviru tega postopka po njegovem mnenju ni storil. T-2 je v zvezi s tem navedel, da določb ZEKom-1 kot tudi besedila Direktive izhaja, da se dostop dovoli le pod pogojem, da je podvajanje infrastrukture gospodarsko neučinkovito ali fizično neizvedljivo, kar bi moral A1 predhodno dokazati, česar pa le-ta ni storil.

Agencija stališčem T-2 ni mogla slediti. Gospodarska neučinkovitost je nedoločni pravni pojem, ki ga je treba pojmovno napolniti in se praviloma ne izkazuje z dejstvi. Na podlagi splošno znanih dejstev in ob upoštevanju Direktive je vsako naknadno vgrajevanje fizične infrastrukture v stavbe povezano z znatnimi stroški (uvodna izjava 29), povzročanje takih stroškov pa v primerih, ko se jim je mogoče brez večjih težav izogniti, zagotovo ne bi bilo gospodarno. Tako je po mnenju agencije za gospodarsko neučinkovito gradnjo stavbne fizične infrastrukture treba šteti primere, ko je na voljo že zgrajena infrastruktura, ki lahko alternativnemu operaterju omogoči dostop do končnih uporabnikov ne da bi bilo potrebno izvesti dodatne posege v stavbo. Glede na navedeno je strošek izgradnje nove stavbne infrastrukture nedvomno višji kot plačilo poštene cene za dostop do stavbne fizične infrastrukture, ki je že zgrajena. Glede na to, da je po ugotovitvah v predmetni infrastrukturi T-2 še prostor za dodatne kable (kar bo podrobneje obrazloženo v nadaljevanju), nedvomno v konkretnem primeru ni gospodarsko učinkovito od A1 zahtevati, da sam zgradi še eno stavbno fizično infrastrukturo v stavbi na predmetnem naslovu. Z omogočanjem skupne uporabe se tudi manj posega v pravice lastnikov stavb, saj je potrebnih manj posegov, poleg tega pa se skrajša čas, v katerem je možna priključitev potencialnih naročnikov alternativnega operaterja (konkretno torej A1), kar prispeva k večji konkurenci in posledično pomeni večjo izbiro za končne uporabnike na predmetnih lokacijah. Namen Direktive je, kot navedeno že zgoraj, prav znižanje stroškov gradnje s souporabo obstoječe infrastrukture. Če že obstaja stavbna fizična infrastruktura, v kateri je še razpoložljiv prostor, ni mogoče trditi, da je gradnja nove infrastrukture gospodarsko učinkovita. Poleg tega že iz samih obračunov stroškov gradnje, ki jih je predložil T-2 (priloge dokumentov, ki se v spisu nahajajo pod zaporednima št. 17 in 33), izhaja, da stroški gradnje presegajo ceno skupne uporabe, ki jo bo plačal A1, kar nedvomno predstavlja le delež skupnega stroška izgradnje stavbne fizične infrastrukture. A1 bo tako nedvomno plačal manj za skupno uporabo stavbne fizične infrastrukture T-2, kot če bi sam zgradil svojo (novo) stavbno fizično infrastrukturo.

Po povedanem agencija tako ugotavlja, da je pogoj, ki ga v zvezi z dostopom do stavbne fizične infrastrukture določa 137. člen ZEKom-2 (t.j. da je podvajanje predmetne infrastrukture gospodarsko neučinkovito), v konkretnem primeru izpolnjen, in ni potrebe, da bi A1 to dodatno dokazoval.

Ker je tako izpolnjen zakonski pogoj iz 1. odstavka 137. člena ZEKom-2 (prej 91a. člena ZEKom-1) za pridobitev pravice dostopa do stavbne fizične infrastrukture (podvajanje te infrastrukture je gospodarsko neučinkovito), je agencija v nadaljevanju odločbe odločala o dostopu in pogojih dostopa.

³ Operater omrežja ima pravico dostopa do stavbne fizične infrastrukture zaradi postavitve elektronskega komunikacijskega omrežja, če bi bilo podvajanje te infrastrukture gospodarsko neučinkovito ali fizično neizvedljivo.

V 137. členu ZEKom-2 je za dovolitev dostopa do stavbne fizične infrastrukture določen zgolj pogoj, da mora biti podvajanje infrastrukture gospodarsko neučinkovito (ta pogoj je izpolnjen kot predhodno obrazloženo), ne določa pa zakon podrobneje, na kakšen način agencija določi pogoje dostopa. V zvezi s tem ZEKom-2 v 2. odstavku 137. člena (prej 91.a člena ZEKom-1) določa zgolj to, da mora biti dostop omogočen pod poštenimi in nediskriminacijskimi pogoji. Pri odločanju o tem, ali se prosilcu dovoli dostop, agencija kot razlog za zavrnitev dostopa priznava pomanjkanje oz. neobstoj prostora v stavbni fizični infrastrukturi. Namreč, če prostora ni, vgradnja kablov ne more biti mogoča. V konkretnem primeru iz navedenega razloga dostopa ni mogoče zavrniti, saj prostor v stavbni fizični infrastrukturi za vgradnjo kablov A1 obstaja, kar bo podrobneje obrazloženo v nadaljevanju te odločbe.

Agencija še pojasnjuje, da spor med iskalcem dostopa in imetnikom stavbne fizične infrastrukture nastane zaradi prevelikih razhajanj med njunimi stališči, agenciji pa zakon za tak primer nalaga, da kot nepristranski in neodvisni regulator ta razhajanja »premosti« s svojo odločitvijo ter v okviru spornega vprašanja med strankama odloči, ali je dostop mogoč in pod kakšnimi pogoji. K temu nenazadnje navaja tudi določba 5. odstavka 137. člena ZEKom-2 (prej 91a. člena ZEKom-1), ki agencijo izrecno pooblašča, da ob reševanju spora upošteva zahteve iz prvega ali drugega odstavka tega člena. Navedena odstavka pa določata, kdaj ima operater omrežja pravico do dostopa (agencija torej presoja, ali so izpolnjeni pogoji za naložitev dostopa) in da se dostop omogoči pod poštenimi in nediskriminacijskimi pogoji, vključno s ceno, kjer je to primerno (agencija torej določi pogoje, ki zadoščajo navedenemu). Pri tem agencija ni vezana na pogoje in stališča imetnika stavbne fizične infrastrukture (v konkretnem primeru T-2) niti ni vezana na ceno, če presodi, da to ne omogoča poštenega in ne diskriminacijskega dostopa.

Glede a) alineje 1. točke izreka

A1 je zahteval, da mu T-2 v večstanovanjski stavbi na naslovu Cesta zmage 92 v Mariboru dopusti dostop **do medetažnih prebojev** z namestitvijo optičnih kablov premera do 2 mm, do izpolnitve kapacitete posameznega preboja. A1 je navedel, da želi imeti na voljo prostor, ki ostane na razpolago, če T-2 vgradi kable za povezavo vseh stanovanj na naslovu Cesta zmage 92 na njegovo omrežje.

Najprej je torej agencija ugotovila, koliko stanovanj se nahaja v stavbi z naslovom Cesta zmage 92. Število stanovanj namreč predstavlja število potencialnih naročnikov, ki bi jih posamezen operater lahko priključil na svoje omrežje. Iz spisovne dokumentacije izhaja (izpis iz katastra, ki je priloga dok. št. 38261-1/2021/31), da je v stavbi 127 stanovanj. Navedeno dejstvo med strankama tudi ni sporno - T-2 v svoji vlogi, ki se vodi pod št. 38261-1/2022/33 navaja, da se strinja, da je v stavbi na naslovu Cesta zmage 92 v Mariboru 127 stanovanj. Stranki se ne strinjata zgolj o tem, koliko drugih (poslovnih) prostorov je v navedeni stavbi. Agencija ugotavlja, da A1 zahteva dostop do stavbne fizične infrastrukture, ki se nahaja v (ločenem) stanovanjskem delu stavbe na naslovu Cesta zmage 92, za katerega tudi T-2 navaja, da vsebuje 127 stanovanj in navedeno je bistveno za izračun prostora v stavbni fizični infrastrukturi. A1 namreč dostopa do stavbne fizične infrastrukture, ki bi vodila do poslovnih prostorov, sploh ne zahteva. V nadaljevanju odločbe - pri določanju cene za dostop - pa se

bo agencija dodatno opredelila glede števila vseh enot.

Dejansko stanje stavbne fizične infrastrukture (izvedba prebojev in značilnosti PVC kanalov) v stavbi na naslovu Cesta zmage 92 tudi ni sporno, A1 se namreč strinja s podatki družbe T-2 (vloga A1 z dne 4.5.2022, str. 1, dok. št. 38261-1/2022/31). Iz vloge T-2 z dne 25.4.2022 (dok. št. 38261-7/2018/24) izhaja, da vertikalna inštalacija v objektu poteka po skupnih prostorih, v katerih je nameščena tudi elektro inštalacija. Objekt ima dva vhoda in dva skupna prostora (jaška), ki sta namenjena skupnim inštalacijam⁴. V teh skupnih prostorih so izvedeni vertikalni medetažni preboji in nameščeni kanali. Od pritličja do 5. nadstropja so v vsakem skupnem prostoru (jašku) izvedeni dvojni medetažni preboji premera 32 mm, od 5. do 10. nadstropja je izveden en preboj premera 32 mm, od 10. do 12. nadstropja pa en preboj, v katerem je cev premera 24 mm. T-2 ne ve, ali so tudi v ostalih medetažnih prebojih položene cevi, ker tehniki niso mogli dostopati do skupnih prostorov v vsakem posameznem nadstropju. Glede zasedenosti kanalov v posameznih delih stavbe oz. nadstropjih je T-2 ugotovil, da kanali niso nikjer zasedeni s kablji. Glede dimenzij do horizontal iz skupnih prostorov (jaška) je T-2 ugotovil, da preboji iz skupnih prostorov v horizontalne kanale niso izvedeni. Izveden je samo en preboj iz skupnih prostorov v horizontalne kanale, in sicer v prvem nadstropju (dimenzije premera 24 mm), v preostalih nadstropjih horizontalni preboji iz jaška ne obstajajo. Glede dimenzij PVC kanalov pa sta se stranki strinjali že na ustni obravnavi, kar izhaja iz zapisnika št. 38261-1/2022/22, str. 4.

T-2 je glede dejanskega stanja stavbne fizične infrastrukture predlagal zaslišanje priče [REDACTED]. Agencija izvedbo dokaza zavrača, saj je bilo dejansko stanje že ugotovljeno (z izjavo T-2 in predloženimi fotografijam s strani obeh strank), poleg tega pa med strankama dejansko stanje ni sporno. Zaslihanje priče bi tako predstavljalo nepotreben dokaz.

T-2 je na začetku postopka (v odgovoru na predlog za rešitev spora) predlagal tudi ogled na kraju samem ter postavitve izvedenca telekomunikacijske stroke, ki bi podal mnenje, ali je v obstoječo stavbno fizično infrastrukturo mogoče vgraditi optično omrežje v obsegu kot to zahteva A1. Pri izvedbi teh dveh dokazov v nadaljevanju postopka T-2 sicer ni vztrajal. Ne glede na to agencija ocenjuje oba predlagana dokaza kot nepotrebna. Namreč, dejansko stanje je že v celoti razjasnjeno na podlagi predloženih listin (fotografij in opisa stavbne fizične infrastrukture, ki sta ga podali stranki) in vpogledov kataster in zato izvedba ogleda na kraju samem ni potrebna. V zvezi s predlogom za postavitve izvedenca agencija pojasnjuje, da prvi odstavek 189. člena ZUP določa, da se dokaz z izvedenci opravi takrat, kadar je za ugotovitev ali presojo kakšnega dejstva, ki je pomembno za rešitev zadeve, potrebno strokovno znanje, s katerim uradna oseba, ki vodi postopek, ne razpolaga. Drugi odstavek navedenega člena določa, da se dokaz z izvedencem izvede, če uradna oseba, ki vodi postopek, oceni, da je to potrebno iz razlogov iz prvega odstavka istega člena ZUP. Uradna oseba, ki vodi postopek, ocenjuje, da za ugotovitev ali je v obstoječo stavbno fizično infrastrukturo mogoče vgraditi optično omrežje v obsegu kot to zahteva A1, ni potrebe po postavitvi izvedenca, saj uradna oseba razpolaga z vsem strokovnim znanjem, potrebnim za ugotovitev in presojo vseh relevantnih

⁴ Iz vpogleda v sliko št. 2, priloženo vlogi T-2 z dne 25.4.2022 (dok. št. 38261-1/2022/24), izhaja, da gre za skupni prostor in ne jašek v smislu, da bi bili preboji že izvedeni za vse inštalacije v stavbi.

dejstev v predmetni zadevi. V skladu z navedenim agencija zavrača dokazni predlog T-2 za postavitve izvedenca.

T-2 je navedel, da ne more dovoliti skupne uporabe svojih vertikalnih inštalacij. Na posamezni vhod (in s tem na posamezni skupni prostor) pride po njegovih podatkih približno 66-67 stanovanj (135/2), kar pomeni, da je potrebno skozi vertikalo in preboje v najnižjem nadstropju napeljati kable za vsa stanovanja v zgornjih prostorih, kar v primeru ugoditvi zahteve A1 pomeni dvakratno količino teh kablov, za kar pa obstoječi preboji po njegovem mnenju ne zadoščajo. Skupni prostor, skozi katerega potekajo vertikale je velik približno 6 m² in prazen, tako da ni ovir za namestitve novih vertikalnih kanalov in izvedbo novih prebojev v skupnem prostoru.

T-2 se je glede tega v svoji drugi pripravljalni vlogi (dokument št. 38261-7/2018/33) skliceval na svoj Pravilnik o storitvi najema stavbne fizične infrastrukture, kjer je med drugim navedeno tudi, da preboja, zasedenega s kablji T-2 ni mogoče najeti, ne glede na to, ali gre za preboj med nadstropji stavbe ali preboj iz skupnih prostorov stavbe v stanovanje oz. prostore podjetja.

A1 se s takim stališčem oziroma pogojem T-2 ni strinjal. Po njegovem mnenju je namreč v preboje možno namestiti dodatne kable. Poleg tega je navedel, da določbe pravilnika onemogočajo dostop pod poštenimi in nediskriminacijskimi pogoji.

Agencija je tako v konkretnem primeru presojala, ali je pogoj T-2, da preboja, zasedenega s kablji T-2, ni mogoče najeti, pošten pogoj, na podlagi katerega lahko T-2 zavrne dostop do svoje stavbne fizične infrastrukture.

Agencija ugotavlja, da bi navedeno dejansko pomenilo, da tudi v primeru, ko se v preboju nahaja zgolj en kabel imetnika stavbne fizične infrastrukture, preboja ne more uporabiti noben drug operater, pa čeprav bi bilo glede na dimenzijo preboja prostora za souporabo dovolj. Takšna splošna zavrnitev dostopa do prebojev po presoji agencije ne more šteti za pošten pogoj.

Ena od ključnih okoliščin, ki jo je treba upoštevati pri presoji, ali obstaja dovolj prostora za namestitve kablov družbe A1 (optičnih vlaken), je velikost preboja. Če je preboj dovolj velik, da tudi po namestitvi kablov imetnika stavbne fizične infrastrukture ostane na voljo dovolj prostora v preboju, je nezaseden prostor treba dati na razpolago drugemu operaterju. Od zasedenosti prebojev oz. od tega, za koliko kablov je prostora v preboju, je torej odvisno, koliko prostora v preboju lahko prosilec za dostop (torej A1) dejansko dobi. Pri tem je treba slediti tudi načelu, da se imetnika infrastrukture pri souporabi njegove stavbne fizične infrastrukture obremenjuje v najmanjšem možnem obsegu.

Ugotoviti je treba, kakšno površino preboja se lahko zasede s kablji. Pri tem je treba upoštevati, da operaterji v preboj praviloma vgradijo zaščitne cevi, ki površino samega prostora v preboju zmanjšajo. Namen vgradnje zaščitnih cevi je fizična ločitev kablov od armiranobetonske konstrukcije ter zaščita kablov pri uvlečenju kablov skozi preboj in njihovem vzdrževanju (npr. uvlek novih oz. dodatnih kablov, zamenjava kablov).

Pri ugotavljanju, koliko prostora je potrebnega za vgradnjo kablov oz. optičnih vlaken operaterjev, je treba upoštevati dejstvo, da kablji v praksi ne morejo zasedati celotnega razpoložljivega prostora v

preboju, saj niso postavljeni tako tesno drug ob drugem, možno je, da se znotraj preboja ukrivijo in prepletajo, poleg tega pa je potreben tudi nezaseden prostor za možnost uporabe inštalacijske predvlečne vrvi, s katero se nove oz. dodatne kable uvleče v kanal. Razlog za to so predvsem servisiranje in manipulacija s kablji. Določen nezaseden prostor je tako potreben za namene morebitnega vzdrževanja, ko bi bilo npr. treba kabel izvleči iz kanala in ga zamenjati, v nasprotnem primeru tega ne bi bilo mogoče izvesti oz. bi se pri tem lahko poškodovalo druge kable. Zato se prostora ne zasede 100 %, ampak se pusti določen prostor v fizični infrastrukturi namenoma nezaseden. Agencija glede tega pojasnjuje, da se skladno s prakso preboji zasedejo približno do polovice razpoložljivega prostora (t. j. do 50 %), preostanek pa ostaja nezaseden za potrebe zgoraj opisanih ravnanj.

Glede na ugotovljeno dejansko stanje sta na naslovu Cesta zmage 92 izvedena dva vertikalna jaška, v katerih se v vsakem **do vključno 5. nadstropja** nahajajo dvojni preboji s premeroma 32 mm. V 32 mm preboj se lahko vgradi standardno cev IEC 32, ki ima notranji premer 24,3 mm. Dimenzija notranjega premera cevi se, kot obrazloženo zgoraj, uporabi za izračun razpoložljivega prostora v posameznem preboju. Glede na to, da sta na predmetnem naslovu izvedena dva jaška, se skozi vsakega od njiju poveže polovico stanovanj v stanovanjskem delu stavbe. To pomeni, da se na vsaki vertikali poveže 64 stanovanj ($127/2=63,5$, kar se zaokroži navzgor). Skozi dvojni preboj je torej treba vgraditi 64 kablov v lasti T-2, tako da bo lahko povezal potencialne naročnike v vseh stanovanjih. Iz zapisnika o ustni obravnavi izhaja, da T-2 namerava vgraditi pravokotne kable dimenzij 2 mm x 3 mm. A1 je ugovarjal, da to niso kabli, ki bi se uporabljali za priklop končnih uporabnikov, vendar se agencija s tem ne strinja, saj gre za standardne kable. Pri izračunu prostora, ki ga bo T-2 v prihodnje potreboval, je tako treba upoštevati take kable, kot jih je na ustni obravnavi navedel T-2. Agencija je za prehod med nadstropji, kjer so izvedeni dvojni preboji (2 x 32 mm), najprej preverila, če je v enem od dvojnih prebojev dovolj prostora za vzpostavitev povezav operaterja T-2 do vseh stanovanj v stavbi.

Kot razloženo zgoraj razpoložljivi prostor v preboju predstavlja polovica površine preboja z vgrajeno cevjo, ki ima notranji premer 24,3 mm. Površina polovice preboja ob uporabi formule $p=\pi r^2$ torej znaša $231,9 \text{ mm}^2$ ($(12,15 \text{ mm})^2 \times 3,14 / 2 = 231,9 \text{ mm}^2$). Izračunati je treba koliko kablov lahko v tako površino vgradi T-2. Površino $231,9 \text{ mm}^2$ je treba deliti s 6 mm^2 , kolikor znaša površina enega kabla ($231,9/6=38,65$), iz česar sledi, da lahko T-2 v enega od dveh prebojev vgradi 38 kablov. Da bo T-2 lahko povezal vse potencialne naročnike, bo moral vgraditi še 26 kablov ($64-38=26$), kar pa bo lahko namestil v drugega od dveh prebojev. Površina 26 kablov pravokotne oblike v izmeri 2 x 3 mm pa znaša 156 mm^2 ($3 \text{ mm} \times 2 \text{ mm} \times 26 = 156 \text{ mm}^2$). V drugem preboju tako ostane še $75,9 \text{ mm}^2$ ($231,9 \text{ mm}^2 - 156 \text{ mm}^2 = 75,9 \text{ mm}^2$). V površino $75,9 \text{ mm}^2$ lahko A1 vgradi 24 kablov s premerom 2 mm (preseki enega kabla = π , $75,88/\pi = 24,15$). Iz navedenega izračuna torej izhaja, da lahko A1 v enega od dvojnih prebojev na vsaki vertikali oz. jašku vgradi 24 kablov. Ker sta v stavbi dva jaška, lahko v celotni stavbi torej poveže 48 potencialnih naročnikov.

Premer prebojev se **od 5. nadstropja dalje** v stavbi zmanjša (preboji od 5. do 10. nadstropja so

⁵ Prvi enojni preboj se nahaja iz 5. v 6. nadstropje.

izvedeni enojno, in sicer s premerom 32 mm). Glede na to, da se prostor za uvleko kablov na tem mestu v stavbi zmanjša, je treba ponovno izračunati, koliko kablov je mogoče v te preboje vgraditi. Pri tem je treba upoštevati, da je od vključno 6. nadstropja dalje število stanovanj v stavbi že manjše, saj se do vključno 5. nadstropja nahaja 65 stanovanj. Ta stanovanja je treba odšteti od skupnega števila stanovanj ($127-65=61$) in glede na to, da se stanovanja povežejo po dveh jaških oz. vertikalah, je treba na vsaki vertikali povezati polovico teh stanovanj, kar je 31 stanovanj. To število je torej treba upoštevati kot maksimalno število kablov, ki jih mora imeti T-2 možnost vgraditi, da poveže vse potencialne naročnike (t. j. vsa stanovanja v predmetni večstanovanjski stavbi).

Preboji od 5. do 10. nadstropja so torej kot ugotovljeno izvedeni enojno, in sicer s premerom 32 mm. Za izračun pa se, kot je obrazloženo zgoraj, uporabi notranji premer cevi, ki znaša 24,3 mm. Površina je torej enaka enemu od dvojnih prebojev, kar je izračunano in obrazloženo že zgoraj (površina polovice preboja znaša $231,9 \text{ mm}^2$). Izračunati je treba, ali lahko T-2 v tako površino preboja vgradi 31 kablov, kar je potrebno za priključitev vseh stanovanj, ki se nahajajo od vključno 6. do 10. nadstropja. Površina 31 kablov s površino 6 mm^2 znaša 186 mm^2 ($31 \times 6 \text{ mm}^2 = 186 \text{ mm}^2$). To pomeni, da je površina kablov manjša kot površina polovice preboja in na razpolago še ostane prost prostor ($231,9 \text{ mm}^2 - 186 \text{ mm}^2 = 45,9 \text{ mm}^2$). Kar ostane prostora, je na voljo A1. Izračunati je treba, koliko kablov lahko v tako površino vgradi A1. Iz izračuna izhaja, da lahko A1 vgradi 14 kablov s premerom 2 mm ($45,9 \text{ mm}^2 : \pi \text{ mm}^2 = 14,6$). Ker sta v stavbi dve vertikali, lahko A1 v celotni stavbi torej poveže 28 potencialnih naročnikov, ki se nahajajo v 6. do 10. nadstropju.

Premer prebojev se **od 10. nadstropja dalje** ponovno zmanjša. Od 10. do 12. nadstropja so izvedeni enojni preboji, v kateri se nahaja cev premera 24 mm. Cev z zunanjim premerom 24 mm je standardna cev IEC 25, ki ima notranji premer 18,3 mm. Dimenzija notranjega premera cevi se kot obrazloženo zgoraj uporabi za izračun razpoložljivega prostora v posameznem preboju. V 11. in 12. nadstropju se nahaja 8 stanovanj (navedeno izhaja iz vpogleda na portalu e-prostor) – polovica se jih lahko poveže po enem, polovica po drugem jašku. Operaterja morata torej skozi to cev napeljati vsak po 4 kable. Površina polovice preboja znaša $131,5 \text{ mm}^2$ ($p = \pi r^2/2$; pri čemer r (polmer) znaša 9,15 mm, kar je polovica notranjega premera 18,3 mm). Površina 4 kablov T-2 znaša 24 mm^2 ($4 \times 6 \text{ mm}^2$). Za napeljavo 4 kablov s premerom 2 mm torej ostane dovolj prostora ($131,5 \text{ mm}^2 - 24 \text{ mm}^2 = 107,5 \text{ mm}^2$), saj znaša površina 4 kablov $12,57 \text{ mm}^2$ ($4 \times p = 4 \times \pi r^2$; pri čemer r (polmer) znaša 1 mm). Po zasedbi preboja s kabli obeh operaterjev torej ostane še $94,9 \text{ mm}^2$ prostega prostora (tj. 72,2 % od polovice preboja; $94,9/131,5 \times 100 = 72,2 \%$). A1 torej lahko od 10. do 12. nadstropja vgradi 4 kable v vsakem jašku, kar pomeni, da lahko poveže vseh 8 stanovanj v zgornjih nadstropjih (11. in 12. nadstropje).

Preboji v nižjih nadstropjih predstavljajo ozko grlo, saj je treba skozi prvi preboj speljati največje število kablov (tj. v konkretnem primeru 64 kablov v enem dvojnem preboju) kar pomeni, da bo lahko A1 v celotnem delu stanovanjskega dela stavbe povezal največ 48 potencialnih naročnikov oz. vzpostavil povezavo do 48 stanovanj. Ves ostali prostor v prebojih ostane na razpolago družbi T-2.

⁶ Prvi preboj s premerom 24 mm se nahaja iz 10. v 11. nadstropje.

Agencija pri izračunu razpoložljivega prostora ni uporabila formule, ki jo je predlagal A1 (navedena zgoraj), saj se navedena formula uporablja za fizično infrastrukturo, kjer so razdalje veliko daljše, kar izhaja tudi iz tabele, kjer se izbere primeren koeficient, kjer razdalje znašajo manj ali več kot 50 metrov. Medetažni preboji so veliko krajši – le nekaj centimetrov oz. decimetrov, zato ni potrebe po uporabi tovrstne formule. Poleg tega je uporaba formule, ki je bila razvita za ugotavljanje razpoložljivega prostora v drugačnih situacijah (pri daljših odsekih kabske kanalizacije z manjšim številom kablov praviloma večjega premera kot se uporabljajo za dostop do stanovanj znotraj večstanovanjskih stavb), neupravičena, in bi lahko vodila do napačnih izračunov. Agencija se glede ostalih navedb strank, ki se nanašajo na formulo, ki jo je predlagal A1, ne bo opredeljevala, saj je že glede na zgornji izračun ugotovila, koliko kablov A1 lahko še vgradi v preboje, uporaba formule pa kot obrazloženo ne bi bila primerna. Navedbe v zvezi s predlagano formulo posledično niso relevantne za odločitev v tem sporu.

T-2 je v svojem Pravilniku o storitvi najema stavbne fizične infrastrukture predvidel, da ima vsak operater svoj (ločen) preboj.

Agencija se sicer strinja, da bi se kabli operaterjev pri izvedbi ločenih prebojev med seboj ločili, vendar pa pri tem ne more mimo ugotovitev, da se v že obstoječih prebojih T-2 nahaja dovolj prostora, in je torej pri napeljavi kablov kot tudi pri njihovem vzdrževanju, verjetnost nastanka poškodb obstoječih kablov manj verjetna. Navedeno potrjuje tudi dejstvo, da če operater lahko izvede uvlek kablov v svojem lastnem preboju do 50 % zasedenosti, v katerem se nahajajo zgolj njegovi kabli, potem ni nobene ovire, da se tega ne bi dalo izvesti tudi, ko so v prebojih prisotni kabli še enega operaterja. Do problema bi lahko prišlo, če v kanalu ne bi bilo dovolj prostora, vendar se bo v konkretnem primeru, kot že pojasnjeno, zasedlo zgolj 50 % prostora, torej možnost poškodb ni velika. Pri sami izvedbi navedenih del morajo operaterji oz. izvajalci del ravnati po pravilih stroke ter skladno s pričakovano skrbnostjo paziti na obstoječe kable, vsak operater pa ima tudi interes, da ne poškoduje kablov, saj ima v primeru poškodb škodo sam ali pa jo mora povrniti drugemu operaterju. Da bi se v konkretnem primeru zgolj iz bojazni, da bo prišlo do morebitne poškodbe kablov, operaterju A1 preprečilo uporabo prebojev T-2 (ob dejstvu, da so proste kapacitete v prebojih še na voljo), po oceni agencije ne odtehta del, ki bi jih A1 moral izvesti, če bi izdelal svoje lastne preboje. Izvedba ločenih prebojev bi namreč pomenila ponovne posege v večstanovanjsko stavbo, za katere je potrebno pridobiti soglasja njihovih lastnikov ter izvesti določena gradbena dela (prevrtavanje betonskih plošč, namestitve nadometnih kanalov ipd.). Kot navedeno že zgoraj, je namen Direktive prav znižanje stroškov gradnje s souporabo obstoječe infrastrukture. Nov poseg v stavbo pa glede na razpoložljivost prostora v prebojih T-2 tudi ne bi bil smiseln. Direktiva namreč z uporabo obstoječe infrastrukture v stavbi, zasleduje tudi cilj, da se čim bolj zmanjša vpliv na zasebno lastnino (31. in 33. uvodna izjava). Pri tehtanju je torej poleg interesa A1 potrebno upoštevati tudi interes lastnikov stanovanj v predmetnih večstanovanjskih stavbah, ki je v tem da se ponovno ne izvajajo preboji in druga inštalaterska dela. A1 bo z vgradnjo svojih optičnih kablov v kanale v lasti T-2 le-tega »motil«² zgolj z nevarnostjo za morebitno poškodbo njegovih kablov ob izvedbi instalacijskih del. Ta dela lahko T-2 tudi primerno nadzoruje in s tem zagotovi strokovno pravilno izvedbo vgradnje optičnih kablov in

zavarovanje svojih obstoječih kablov (kar je v svojem Pravilniku o storitvi najema stavbne fizične infrastrukture tudi predvidel). Ker torej obstaja način, s katerim se da doseči varovanje kablov v lasti T-2, bi bilo nesorazmerno zavrniti dostop do prebojev iz razloga morebitnih poškodb. Poseg v lastninsko pravico lastnikov posameznih delov stavb pa je tudi občutno manjši ob souporabi že obstoječe infrastrukture v stavbi.

Glede na navedeno je torej 50 % zasedenost prebojev, do katere bo prišlo, ko bosta vanjo namestila svoje kable obe stranki tega postopka (pri čemer bo zasedenost od 10. do 12. nadstropja celo manjša), realna in izvedljiva v praksi. Poleg tega je treba upoštevati tudi dejstvo, da oba operaterja hkrati ne bosta priključila vseh potencialnih naročnikov (ker načeloma noben uporabnik ne bo imel naročniškega razmerja sklenjenega pri obeh operaterjih hkrati), zato bo dejanska zasedenost preboja v praksi zagotovo manjša.

Agencija na tem mestu tudi pojasnjuje, da se z navedenim načinom zagotovitve dostopa do prebojev ne posega v tehnično rezervo T-2, glede katere je T-2 v svojem Pravilniku o storitvi najema stavbne fizične infrastrukture navedel, da je namenjena dodatnemu kabelskemu razvodu oz. širitvi stavbne fizične infrastrukture za še nepriključena stanovanja. V samem izračunu maksimalne zasedenosti prebojev je agencija namreč že ustrezno upoštevala število kablov na način, da je štela, da T-2 zagotovi optični kabel do vsakega stanovanja. Tako je upoštevala, da bo T-2 vgradil 127 optičnih kablov (64 v vsakem jašku oz. skupnem prostoru), s čimer so v celoti pokrita vsa stanovanja na naslovu in potrebe po napeljavi dodatnih optičnih kablov ni. T-2 ima tako v svoji stavbni fizični infrastrukturi zagotovljen prostor za povezavo vseh potencialnih naročnikov v stavbi.

Glede na navedeno je agencija odločila, da mora T-2 na naslovu Cesta zmage 92, ki je predmet tega medoperaterskega spora, omogočiti dostop do medetažnih prebojev, ki se nahajajo v dveh jaških oziroma dveh skupnih prostorih, in sicer tako, da A1 dovoli, da:

- v enega od dvojnih prebojev s premerom 32 mm v vsakem jašku oz. skupnem prostoru, ki vodijo do vključno 5. nadstropja, namesti največ 24 kablov s premerom do 2 milimetra,
 - v vse enojne preboje s premerom 32 mm, ki vodijo od 5. do vključno 10. nadstropja, namesti največ 14 kablov s premerom do 2 milimetra,
 - v vse enojne preboje s premerom 24 mm v vsakem jašku oz. skupnem prostoru, ki vodijo od 10. nadstropja do vključno 12. nadstropja, namesti največ 4 kabla s premerom do 2 milimetra.
- Ves ostali prostor v prebojih ostane na razpolago T-2 kot imetniku stavbne fizične infrastrukture.

A1 mora optične kable vgraditi skladno s pravili dobre prakse, na način, da ne poškoduje kablov v lasti T-2.

Glede na navedeno je agencija odločila, kot izhaja iz a) alineje 1. točke izreka te odločbe.

Glede b) in c) alineje 1. točke izreka

A1 je nadalje zahteval tudi dostop do **vertikalnih in horizontalnih PVC kanalov**, nameščenih v skupnih prostorih na naslovu Cesta zmage 92, v katere bi namestil optične kable premera največ 2 milimetra.

Agencija ugotavlja, da iz zapisnika št. 38261-1/2022/22 izhaja, da **vertikalni** PVC kanal T-2 meri 95 mm x 60 mm, **horizontalni** PVC kanal pa meri 38 mm x 38 mm. Navedeno med strankama ni sporno.

Glede na to, da je velikost nameščenih **vertikalnih PVC kanalov** T-2 občutno večja od prebojev (ki pri dostopu do predmetne stavbne fizične infrastrukture predstavljajo ozko grlo in glede dostopa do katerih se je agencija predhodno že opredelila), agencija ugotavlja, da nedvomno obstaja razpoložljiv prostor tudi v PVC kanalih, v katere želi A1 namestiti svoje optične kable.

Dostop do vertikalnih PVC kanalov je A1 zahteval na način, da vanje namesti podkanale v izmeri največ 40 x 40 mm s ploščino preseka 1.600 mm² (zunanje mere), označene z nalepkami družbe A1.

Površina preseka vertikalnih kanalov znaša 5.225 mm² (95 mm x 55 mm). Površina preseka kablov T-2 (število je razloženo zgoraj pri prebojih) v vertikalnih PVC kanalih znaša 384 mm² (6 mm² x 64=384). Površina preseka kablov T-2 predstavlja 7,4 % površine vertikalnega kanala (384/5225 x 100).

T-2 v svojem Pravilniku o storitvi najema stavbne fizične infrastrukture navaja, da če je stavbna fizična infrastruktura s strani T-2 zasedena in rezervirana za tehnično rezervo manj kot tretjino celotnega preseka, lahko operater zasede oz. vgradi v stavbno fizično infrastrukturo podkanal, ki dodatno zasede do ene tretjine celotnega preseka.

Namestitev vertikalnega podkanala kot ga zahteva A1 (1.600 mm² predstavlja manj kot tretjino celotnega preseka⁷) je torej skladen s pravili T-2 in ni ovir, da se A1 dovoli vgradnjo podkanalov kot jih je zahteval znotraj vertikalnih PVC kanalov v lasti T-2. Glede na navedeno agencija ni dalje preverjala, ali je namestitev podkanala s strani A1 mogoča ali ne, saj za njo ni ovir celo po pravilih T-2.

Dostop do **horizontalnih PVC kanalov** zahteval na način, da vanje namesti podkanale v izmeri 30 mm x 17 mm s ploščino preseka 510 mm² (zunanje mere), označene z nalepkami družbe A1.

Površina preseka horizontalnih kanalov znaša 1.444 mm² (38 mm x 38 mm). Pri površini preseka kablov T-2 je treba upoštevati tolikšno število kablov kot je največje število stanovanj v posameznem nadstropju. Iz vpogleda v javno dostopne evidence (portal e-prostor) je razvidno, da je največje število stanovanj v 2. nadstropju, in sicer je tam 14 stanovanj. Površina preseka kablov T-2 v horizontalnih PVC kanalih znaša največ 84 mm² (6 mm² x 14=84 mm²). Površina preseka kablov T-2 predstavlja 5,8 % površine horizontalnega kanala (84/1444 x 100).

T-2 v svojem pravilniku navaja, da če je stavbna fizična infrastruktura s strani T-2 zasedena in rezervirana za tehnično rezervo manj kot tretjino celotnega preseka, lahko operater zasede oz. vgradi v stavbno fizično infrastrukturo podkanal, ki dodatno zasede do ene tretjine celotnega preseka.

T-2 v svojem pravilniku navaja tudi, da če je stavbna fizična infrastruktura s strani T-2 zasedena in rezervirana za tehnično rezervo manj polovico celotnega preseka, lahko operater zasede oz. vgradi v

⁷ 1600/5225*100=30,62 %, kar je manj kot tretjina (100/3=33,33%)

stavbno fizično infrastrukturo podkanal, ki dodatno zasede do ene polovice celotnega preseka.

Namestitev horizontalnega podkanala kot ga zahteva A1 (510 mm² predstavlja malo več kot tretjino in občutno manj kot polovico celotnega preseka kanala T-2⁸). Glede na to, da bo A1 lahko vgradil največ 12 kablov (oz. še manj, saj se iz vsake vertikale poveže polovico stanovanj) v posameznem nadstropju, ni potrebno, da ima podkanal tako velik, da zasede več kot tretjino prostora v kanalu T-2. Agencija bo tako ne glede na pravilo T-2, ki omejuje velikost podkanala na polovico celotnega preseka (agencija razume, da se to pravilo uporabi, ko bi imel T-2 zasedene kanale med tretjino in polovico) določila, da lahko A1 s svojim podkanalom zasede največ tretjino kanala T-2, kar pomeni, da lahko zasede največ 481 mm² (1444/3). To pomeni, da A1 ne more vgraditi podkanala v izmerah, kot je sam zahteval (30 mm x 17 mm), namesti pa lahko podkanal, ki je manjših dimenzij (ta podkanal lahko zasede največ 481 mm²). Navedeno je torej skladno s pravili T-2 in ni ovir, da se A1 dovoli vgradnjo podkanalov, ki zasedejo največ navedeno površino. Glede na navedeno agencija ni dalje preverjala, ali je namestitev podkanala s presekom tretjine celotnega preseka kanala s strani A1 mogoča ali ne, saj zanjo ni ovir celo po pravilih T-2.

Agencija se na tem mestu opredeljuje tudi do zahteve T-2 iz njegovega pravilnika, ki določa, da morajo biti snopi kablov v kabelskih kanalih ustrezno označeni v vsakem nadstropju v vertikalnih in horizontalnih kabelskih kanalih (točka 3.3). Agencija razume, da v primeru vgradnje podkanalov (kar je zahtevano v konkretnem primeru), kablov ni treba povezovati v snope, saj se že s podkanali zagotovi ločitev kablov različnih operaterjev. Določitev zahteve, da bi A1 kable poleg vgrajenega in jasno označenega podkanala znotraj tega še dodatno povezoval v snope, pa tudi ne bi bila razumna zahteva, saj se ločitev kablov v celoti in učinkovito zagotovi že z vgradnjo podkanala.

Agencija je posledično v b) alineji 1. točke izreka te odločbe določila, da mora T-2 omogočiti dostop do **vertikalnih PVC kanalov** v skupnih prostorih stavbe, in sicer tako, da A1 vanje namesti podkanale v izmeri največ 40 mm x 40 mm s ploščino preseka 1.600 mm² (zunanje mere), označene z nalepkami družbe A1, in vanje namesti optične kable s premerom do 2 milimetra.

Agencija je posledično v c) alineji 1. točke izreka te odločbe določila, da mora T-2 omogočiti dostop do **horizontalnih PVC kanalov** v skupnih prostorih stavbe, in sicer tako, da A1 vanje namesti podkanale s ploščino preseka največ 481 mm² (zunanje mere), označene z nalepkami A1, in vanje namesti optične kable s premerom do 2 milimetra.

Ves ostali prostor v vertikalnih in horizontalnih PVC kanalih ostane na razpolago T-2 kot lastniku stavbne fizične infrastrukture.

Agencija glede predloga A1, da naj agencija odloči, da so lahko v stavbni fizični infrastrukturi nameščeni le kable, ki povezujejo omrežne priključne točke, za katere imajo operaterji sklenjene naročniške pogodbe, neaktivni kable pa da morajo biti odstranjeni, tako da so vselej zagotovljene zadostne kapacitete stavbne fizične infrastrukture za povezovanje naročnikov s strani obeh operaterjev, odgovarja, da bi takšen pristop zaradi dodatnih posegov (odstranjevanje in ponovno

⁸ $510/1444 \cdot 100 = 35,32\%$, kar je malo več kot tretjina in občutno manj kot polovica

uvlečenje kablov) znatno povečal tako stroške kot tudi možnost poškodb kablov. Poleg tega se od investitorja v stavbno fizično infrastrukturo, ki jo je v prvi vrsti zgradil za svoje potrebe, ne more pričakovati, da bi za zagotovitev zadostnega prostora za iskalca dostopa odstranjeval svoje kable (in jih kasneje ob pridobitvi novih naročnikov ponovno uvlekel). Takšna zahteva bi bila namreč povsem nesorazmerna in neskladna z osnovnim namenom zakonodaje glede skupne uporabe fizične infrastrukture.

Glede navedb T-2, da v primeru, da bo agencija ugodila zahtevku predlagatelja, predlaga nov model skupne uporabe stavbne fizične infrastrukture in nov način zaračunavanja cen, agencija pojasnjuje, da agencija v postopku odloča o zahtevku predlagatelja, kar je tudi storila (T-2 se je glede predloga tudi že opredelil). Naveden predlog bi lahko podal T-2 v času dogovarjanja s predlagateljem, v predmetnem postopku pa za odločitev agencije ta predlog ni relevanten.

Agencija je skladno z navedenim določila pogoje dostopa do stavbne fizične infrastrukture tako kot izhaja iz 1. točke izreka te odločbe.

K 2. točki izreka:

A1 je zahteval tudi, da agencija odloči o ceni dostopa do stavbne fizične infrastrukture, ki povezuje stanovanja na naslovu Cesta zmage 92 v Mariboru. Vsaka stranka je tekom ugotovitvenega postopka podala svoj predlog glede cene za predmetni dostop.

V drugem odstavku 137. člena ZEKom-2 (prej 91a. člena ZEKom-1) je določeno, da imetniki pravice do uporabe razdelilne točke in stavbne fizične infrastrukture na upravičeno prošnjo operaterja omrežja omogočijo dostop do razdelilne točke in stavbne fizične infrastrukture pod poštenimi in nediskriminacijskimi pogoji, vključno s ceno, kjer je to primerno.

Agencija mora torej skladno z navedeno določbo določiti pošteno ceno za dostop do stavbne fizične infrastrukture, kot je bil T-2 naložen v 1. točki izreka te odločbe.

Stranki v postopku sta predlagali različen način določitve cene.

T-2 je na ustni obravnavi predlagal (zapisnik pod zaporedno št. 22), da mu predlagatelj plača enkratno (pavšalen) znesek za skupno uporabo stavbne fizične infrastrukture. Predlagal je, da se cena določi za dostop do celotne stavbne fizične infrastrukture skupaj – tako, da predlagatelj plača polovico vrednosti investicije postavitve stavbne fizične infrastrukture, povečano za WACC v višini 9,66 %.

T-2 je predložil dva obračuna stroškov namestitve stavbne fizične infrastrukture, iz katerih izhaja dejanska vrednost investicije. Najprej je predložil obračun stroškov investicije kot prilogo dokumenta 38261-1/2022/17 z dne 28.3.2022, kjer je upošteval, da se v stavbi nahaja 125 stanovanj in predlagal, da se določi cena v višini polovice stroška investicije v višini ██████████ EUR brez DDV, povečano za 9,66 % WACC (kar znaša ██████████ EUR brez DDV). Tekom postopka je nato, ko se je izkazalo, da je v stavbi 127 stanovanj in 8 poslovnih prostorov (navedeno izhaja iz katastra) predložil nov obračun vrednosti investicije (priloga dok. št. 38261-1/2022/33 z dne 18.5.2022), v katerem je upošteval, da je v stavbi 135 enot. Cena dostopa bi po njegovem morala znašati polovico stroška investicije, ki znaša

v celoti [redacted] EUR brez DDV, povečane za WACC v vrednosti 9,66 % (kar znaša [redacted] EUR brez DDV).

A1 se ni strinjal, da se v stroške postavitve stavbne fizične infrastrukture vključi 8 poslovnih prostorov, saj dostopa do njih ne zahteva, poleg tega pa so ti deli stavb ločeni od stanovanjskega dela stavbe, do infrastrukture katerega zahteva dostop. Poleg tega se ne strinja, da se uporabi WACC v višini 9,66 %, saj trenutno veljaven WACC znaša 6,32 %. Po njegovem mnenju je ceno treba oblikovati tako, da A1 plača zgolj tolikšen delež investicije, ki odraža število naročnikov oz. stanovanj, ki jih lahko poveže na svoje omrežje, povečano za WACC v višini 6,32 %. Primerna cena bi po njegovem znašala 61/94⁹ od polovice v prvem obračunu T-2 navedenega stroška, povišanega za WACC v višini 6,32 % (t. j. [redacted] EUR brez DDV), kar znaša [redacted] EUR brez DDV. Z določitvijo cene na način, kot ga predlaga T-2 (polovica investicije) se ne strinja, saj bi tako A1 plačal dostop do stavbne fizične infrastrukture, do katere sploh ne bi dostopal.

Agencija uvodoma pojasnjuje, da je glede na določbo 137. člena ZEKom-2 (prej 91a. člen ZEKom-1) v primeru, ko iskalec dostopa do fizične infrastrukture z operaterjem omrežja ne uspe skleniti dogovora, agencija pooblaščenca v sporu odločiti tudi o ceni takega dostopa. Zakon podrobneje ne predpisuje, na kakšen način agencija ceno dostopa določi, nalaga zgolj to, da mora agencija upoštevati zahteve iz prvega in drugega odstavka 137. člena ZEKom-2.

Kot izhaja iz odločitve agencije iz 1. točke izreka te odločbe, A1 dobi dostop do stavbne fizične infrastrukture T-2 v takem obsegu, da lahko na svoje omrežje poveže 48 stanovanj – dobi dostop tako do prebojev kot tudi do horizontalnih in vertikalnih PVC kanalov, v kar lahko vgradi skupno največ 48 kablov s premerom največ 2 mm. Upoštevajoč obseg dostopa, je potrebno določiti tudi ceno. ZEKom-2 načina določitve cene za dostop do stavbne fizične infrastrukture podrobneje ne predpisuje. Glede na določbe 2. odstavka 137. člena ZEKom-2 se tudi ceno dostopa do stavbne fizične infrastrukture določi pod poštenimi in nediskriminacijskimi pogoji. Ker zakon torej ne nalaga določitve stroškovnih cen, je agencija pri odločitvi o ceni izhajala iz cenovnih kalkulacij za izgradnjo predmetne infrastrukture, ki jih je v spisi predložil T-2. Po pregledu slednjih je namreč treba ugotoviti, da so obračunane cene za izgradnjo stavbne fizične infrastrukture na naslovu Cesta zmage 92, Maribor, primerljive s tržnimi cenami in od le-teh bistveno ne odstopajo. Da cene, po katerih je T-2 zgradil infrastrukturo, ne bi bile realne oziroma tržne, pomislekov ni izrazila niti nasprotna stranka.

Osnova za določitev cene je vrednost investicije postavitve stavbne fizične infrastrukture. Pri izračunu investicije je T-2 upošteval oz. v ceno vključil: i) pridobitev služnosti in soglasij, ii) izdelavo projektne dokumentacije – projekt za izvedbo (PZI), iii) projekt izvedenih del (PID) ter iv) montažna dela in notranje inštalacije (v tej postavki je vključen strošek postavitve notranjih inštalacij (delo in material) – dobava in montaža materiala, izvedba prebojev, montaža in dobava PVC kanalov). Vse navedene postavke so ključne za postavitve stavbne fizične infrastrukture, do katere A1 tudi dobi dostop (skladno s 1. točko izreka te odločbe), zato agencija ocenjuje, da jih je T-2 upravičeno in utemeljeno

⁹ Pri svojem izračunu je namreč ugotovil, da je v preboju prostora za le za 94 od 127 stanovanj, on pa bi lahko dostopal samo do 61 stanovanj, kar je manj od polovice kapacitet.

vključil v svojo stroškovno kalkulacijo. Te aktivnosti (postavke) bi namreč moral izvesti tudi A1, če bi v predmetni stavbi sam vzpostavil svojo lastno stavbno fizično infrastrukturo.

T-2 je strošek izgradnje fizične infrastrukture izkazal s predložitvijo konkretnih obračunov izvedenih del. Kot že pojasnjeno, je T-2 predložil dva različna obračuna investicij. V prvem je bila skupna vrednost investicije [REDACTED] EUR brez DDV, v drugem pa [REDACTED] EUR brez DDV. Agencija ugotavlja, da je bila razlika med v obračuna vključenih stroških v tem, da je T-2 v drugem obračunu postavke, ki so se nanašale na stanovanja, povečal za 2 stanovanji (prej je izračunal za 125 stanovanj, izkazalo pa se je, da je število stanovanj za 2 enoti večje), kar je glede na to, da se obe stranki strinjata, da je v stavbi skupno število stanovanj 127 (navedeno pa izhaja tudi iz katastra), izvedel upravičeno. Poleg tega je v drugem obračunu vključil tudi popis in urejanje služnostnih pogodb ali soglasij v poslovnih prostorih in v zvezi s poslovnimi prostori še pridobitev in urejanje podatkov, kar pa glede na dejstvo, da A1 zaproša za dostop do stavbne fizične infrastrukture zgolj do stanovanj, ki se v stavbi nahajajo ločeno, ni upravičeno. Namreč, iz vpogleda v kataster izhaja, da imata zgolj dva poslovna dela stavbe tudi isti naslov kot stanovanjski del stavbe, in sicer gre za športno dvorano in trgovski del stavbe (št. dela stavbe 444 in 447). Iz opisa dejanskega stanja kot tudi iz predloženih fotografij obeh strank postopka (priloge vlog, vodenih pod zaporednimi števkami 1 in 24) tudi jasno izhaja, da je stanovanjski del ločen in so torej v tem sporu za izračun stroška investicije relevantna zgolj soglasja etažnih lastnikov stanovanj (A1 namreč zahteva dostop zgolj do stavbne fizične infrastrukture, ki povezuje stanovanja v stavbi), ki imajo tudi edini dostop do skupnih prostorov v tem delu stavbe. Poslovni prostori v stavbi imajo ločene vhode, pri čemer ima 6 poslovnih prostorov poleg tega tudi drugačen naslov (kot stanovanjske enote), torej so od stanovanj na naslovu Cesta zmage 92 ločeni. T-2 je podal enako vrednost postavke »montažna dela in notranje inštalacije« v obeh obračunih (ravnal je torej skladno s pripombo A1, da se ti stroški niso mogli spremeniti oz. povečati). Agencija pa je pri pregledu predloženih obračunov ugotovila, da je T-2 v postavko »montažna dela in notranje inštalacije« vključil tudi montažo omaric, kar je agencija iz seštevka vrednosti investicije izključila, saj omarice niso predmet dostopa skladno s 1. točko izreka te odločbe. Skupna vrednost neupravičeno vključenih postavk (t. j. montaže omaric ter popisa in urejanja služnostnih pogodb ali soglasij v poslovnih prostorih in pridobitev in urejanje podatkov v zvezi s poslovnimi prostori) skupno znaša [REDACTED] EUR brez DDV¹⁰. Agencija je tako to vrednost odštela od podane cene v drugem obračunu in tako ugotovila, da znaša skupna vrednost upravičenih stroškov investicije [REDACTED] EUR brez DDV [REDACTED] EUR brez DDV – [REDACTED] EUR brez DDV).

Pri določanju cene je primarno treba izhajati iz vrednosti investicije imetnika stavbne fizične infrastrukture (saj se v sporu odloča o dostopu do njegove stavbne fizične infrastrukture), vendar pa je treba njegovo stroškovno kalkulacijo ustrezno preveriti. Agencija na tem mestu pojasnjuje, da bi v primeru, da bi stroški občutno odstopali od drugih cen na trgu, lahko upoštevala nižje stroške investicije. V konkretnem primeru to ni bilo potrebno, saj glede na dejstvo, da se je A1 v postopku strinjal z vrednostjo investicije kot jo je podal T-2 v prvem predloženem obračunu, ki je znašal

¹⁰ T-2 je vrednost postavk označil kot poslovno skrivnost, zato je agencija podala agregirano vrednost navedenih postavk, ki ne predstavljajo upravičenega stroška v konkretnem primeru.

██████████ EUR brez DDV, do bistvenega odstopanja med vrednostjo investicije med strankama postopka sploh ni prišlo. Agencija je sicer ugotovila, da je T-2 v drugem predloženem obračunu upravičeno povečal strošek investicije za ██████████ EUR ██████████ EUR – ██████████ EUR = ██████████ EUR), kar pa je minimalno (le 1,31 EUR na eno stanovanje). Agencija tako na podlagi vpogleda v obračun T-2 in glede na to, da se A1 strinja s prvotno podano vrednostjo investicije s strani T-2, ki pa bistveno ne odstopa od končne vrednosti, šteje, da znaša vrednost investicije za izvedbo stavbne fizične infrastrukture za povezavo stanovanj na naslovu Cesta zmage 92 v Mariboru ██████████ EUR brez DDV. V nadaljevanju je tako treba na podlagi tako ugotovljene vrednosti določiti način izračuna pravične in sorazmerne cene za dostop.

Operaterja sta se strinjala, da se vrednost investicije poveča za WACC za NGA omrežje, vendar pa je T-2 predlagal WACC iz leta 2018 (9,66 %), A1 pa trenutno veljaven WACC (6,32 %). Za določitev cene se uporabi trenutno veljaven WACC¹¹, saj A1 s to odločbo dobi pravico dostopa do stavbne fizične infrastrukture T-2 v času veljavnosti Metodologije WACC iz aprila 2021, ki je bila potrjena tudi s sklepom Evropske komisije. Prav tako se pri določitvi cene ne upošteva knjigovodske vrednosti konkretne stavbne fizične infrastrukture, ampak vrednost investicije, če bi tovrstno infrastrukturo A1 zgradil danes, zato se upošteva trenutno veljavni WACC. Poštena cena pa mora tako vsebovati WACC glede na to, da se od vrednosti investicije dobi in pričakuje nek donos.

Glede primerne višine WACC-a agencija pojasnjuje, da je WACC za NGA omrežje (6,32 %) primeren, saj se v stavbno fizično infrastrukturo napelje optična vlakna, ki predstavljajo novo tehnologijo, ki zagotavlja storitve z visokimi hitrosti širokopasovnega dostopa do končnih uporabnikov.

Osnova za izračun cene je torej vrednost investicije (██████████ EUR brez DDV), povečana za WACC za NGA omrežje v višini 6,32 %, kar skupaj znaša ██████████ EUR brez DDV.

V konkretnem primeru bosta stranki postopka lahko skupaj na naslovu Cesta zmage 92 v Mariboru na svoje omrežje povezali naslednje število stanovanj: T-2 lahko poveže vseh 127 stanovanj, A1 pa največ 48 stanovanj. Skupna kapaciteta stavbne fizične infrastrukture v stanovanjskem delu stavbe z naslovom Cesta zmage 92 v Mariboru, torej število kablov, ki jih je možno vgraditi v to stavbno fizično infrastrukturo, je 175. Upošteva se torej kapacitete T-2, s katerimi bi lahko povezal vseh 127 stanovanj, kot tudi kapacitete A1, s katerimi bi lahko povezal največ 48 stanovanj, skupno je torej prostora za 175 kablov. Glede na dejstvo, da bo A1 lahko povezal 48 stanovanj, mora tudi kriti delež investicije, povečane za WACC, in sicer v višini deleža 48/175 (27,4 %). A1 mora tako za dostop plačati ██████████ EUR brez DDV ($48/175 \times$ ██████████ EUR).

Določitev cene na način, da A1 plača delež 48/175 vrednosti investicije povečane za WACC, je skladen z določbo 5. odstavka 137. člena v povezavi z 2. odstavkom istega člena. Ta namreč zahteva, da se pogoji dostopa določijo nediskriminacijsko in na pošten način. V zvezi s tem agencija ugotavlja, da

¹¹ Uradna oseba je na ustni obravnavi pojasnila, da znaša trenutno veljaven WACC za NGA omrežja 6,32 %, kot je določeno v dokumentu Metodologija in izračun tehtanega povprečja stroškov kapitala za cenovno regulacijo elektronskih komunikacij, št. 38231-4/2021, iz aprila 2021 (objavljeno na spletni strani agencije), ter da je WACC je potrjen s strani Evropske komisije.

delitev stroškov v sorazmerju s številom potencialnih priključkov (stanovanj) temu načelu ustreza. A1 bo skladno s 1. točko izreka te odločbe dobil dostop do stavbne fizične infrastrukture T-2 na tak način, da jo bo lahko uporabljal v omejenem obsegu. Z vidika možnosti povezave naročnikov torej A1 ne bo imel enakega položaja kot T-2. T-2 bo namreč na svoje omrežje lahko povezal vsa stanovanja, medtem ko bo A1 lahko uporabljal manjši del stavbne fizične infrastrukture, saj bo lahko povezal največ 48 stanovanj. S tega vidika ne bi bilo pošteno, da bi na A1 odpadla polovica vrednosti investicije, povečane za WACC, kot to predlaga T-2. V konkretnem primeru tudi ne bi bilo pravično, da bi se cena določila od polovice vrednosti investicije (kot je to predlagal A1), saj je, kot obrazloženo zgoraj, treba upoštevati celotno investicijo in ugotoviti koliko je celotna kapaciteta stavbne fizične infrastrukture in kolikšen delež od celotne kapacitete lahko A1 uporabi. A1 sicer tudi sam navaja¹², da bi plačal glede na to, koliko kapacitet stavbne fizične infrastrukture lahko uporabi.

Stranki postopka sta se strinjali, da A1 dostop do stavbne fizične infrastrukture plača pred začetkom del v enkratnem znesku ter da plačilo velja za uporabo stavbne fizične infrastrukture za čas njenega obstoja. Agencija je tako tudi določila, da mora A1 svoj delež investicije plačati v celoti v enkratnem znesku pred začetkom del. Navedeno je primerno iz razloga, da bo dobil dostop do stavbne fizične infrastrukture za nedoločen čas, tj. za čas življenjske dobe predmetne stavbne fizične infrastrukture. Dokler bo torej T-2 svojo stavbno fizično infrastrukturo uporabljal (oz. dokler bo le-ta obstajala), jo bo na podlagi te odločbe lahko uporabljal tudi A1.

Glede na navedeno je agencija odločila tako kot izhaja iz 2. točke izreka te odločbe.

K 3. točki izreka:

Obe stranki sta v postopku priglasili stroške pravnega zastopanja.

ZEKom-2 v XIV. poglavju, kjer je urejeno reševanje sporov, posebnih pravil o povrnitvi stroškov ne določa. V postopkih reševanja sporov tako agencija v skladu z določbo 5. odstavka 283. člena ZEKom-2 uporablja določbe ZUP. Po določbi prvega odstavka 113. člena ZUP so v upravnem postopku predmet povrnitve le tisti stroški, ki so nastali organu ali stranki med postopkom ali zaradi postopka, pri čemer zakon primeroma našteva, da gre za potne stroške uradnih oseb, izdatke za priče, izvedence, tolmače, ogled, pravno zastopanje, oglase, prihod, izgubo dohodka, strokovno pomoč, odškodnina za škodo, ki nastane pri ogledu (t. i. posebni stroški). Dalje pa ZUP v 114. členu določa, da so v primeru, ko je v postopku udeleženih več strank z nasprotujočimi si interesi, stroške dolžna kriti stranka, ki je povzročila postopek pa se je ta končal v njeno škodo.

V predmetnem postopku reševanja spora je A1 zoper T-2 uveljavljal zahtevek za dostop do njegove stavbne fizične infrastrukture, s katerim je glede na odločitev v 1. točki izreka te odločbe, uspel.

A1 je torej v sporu zmagal, zato ob uporabi 1. odstavka 114. člena ZUP ni dolžan kriti stroškov postopka, torej jih nosi T-2, ki v sporu ni uspel.

¹² 14.5. Točka IV. pripravljalne vloge A1 (št. 38261-1/2022/36)

Pri odločitvi o višini stroškov se je agencija oprla na 14. člen Pravilnika o stroških v upravnem postopku (Uradni list RS, št. 86/05) in na Odvetniško tarifo (Uradni list RS, št. 2/15, 28/18, 22/19 in 70/22).

Obe stranki sta priglasili stroške odvetniških storitev in materialnih stroškov, povečano za 22 % davek na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV). Agencija ugotavlja, da je v Odvetniški tarifi (Tarifna številka 32), ki se nanaša na upravni postopek, določeno, da se vloga, s katero se uvaja upravni postopek in odgovor na to vlogo v neocenljivih zadevah ovrednoti z 200 točkami (1. točka te tarifne številke). V navedeni zadevi se vrednosti ne da oceniti, zato je potrebno za to vlogo določiti vrednost 200 točk. Posledično je v skladu s 2. točko navedene tarifne številke vrednost prve obrazložene vloge 200 točk, druge in nadaljnje obrazložene vloge pa 100 točk (50% iz 1. točke te tarifne številke). V skladu s 4. točko te tarifne številke se za prvi narok določi vrednost 200 točk, za drugi in nadaljnji narok pa 100 točk. Za druge vloge se določi 25% iz 1. točke te tarifne številke, kar znaša 50 točk.

Stroški A1:

A1 je priglasil naslednje stroške: za predlog za rešitev spora z dne 15.2.2022 200 točk, za prvo obrazloženo vlogo z dne 13.4.2020 200 točk in za 3 obrazložene vloge (z dne 25.4.2022, 4.5.2022 in 31.5.2022), pri čemer je za vsako vlogo priglasil 100 točk. Agencija ugotavlja, da je A1 pravilno uporabil tarifo, in se mu tako skupno prizna 700 točk.

A1 je priglasil tudi 2 odstotka materialnih stroškov od vrednosti storitev do 1000 točk in 1 odstotek nad 1000 točk. V 11. členu Odvetniške tarife je določeno, da odvetnik obračuna izdatke za stranko in druge izdatke v dejanski višini ali v pavšalnem znesku v višini 2 odstotkov od skupne vrednosti storitve do 1.000 točk, v zadevah, v katerih vrednost storitve presega 1.000 točk, pa še 1 odstotek od presežka nad 1.000 točk. Posledično se A1 Slovenija priznajo materialni stroški v višini 2 odstotkov od vrednosti storitev 700 točk.

Poleg tega je A1 priglasil tudi upravne takse po odmeri upravnega organa. V zvezi s tem agencija pojasnjuje, da ne zaračunava upravnih taks, saj se za izvajanje javnih pooblastil ne financira iz proračunskih sredstev, torej ne izpolnjuje pogoja, ki ga za zaračunavanje upravnih taks določa drugi odstavek 2. člena Zakona o upravnih taksah (Uradni list RS, št. 106/10 – uradno prečiščeno besedilo, 14/15 – ZUUJFO, 84/15 – ZZelP-J, 32/16, 30/18 – ZKZaš in 189/20 – ZFRO).

V skladu z 2. členom Odvetniške tarife so odvetniški stroški skupna cena odvetniških storitev in izdatkov, ki so potrebni za izvršitev dela, povečani za DDV v primeru, ko je odvetnik davčni zavezanec v Republiki Sloveniji. Agencija je ugotovila, da je pooblaščenec A1 zavezanec za DDV (v kar se je agencija prepričala z vpogledom v izpis iz poslovnega registra in vpogledom v seznam davčnih zavezancev na spletni strani FURS).

Glede na navedeno je priznane odvetniške stroške potrebno ovrednotiti s 700 točkami, materialnimi stroški v višini 2 % od vrednosti storitev, povečano za 22 % DDV, kar pri trenutni vrednosti točke 0,6 EUR skupaj znaša 522,65 EUR.

Stroški T-2:

T-2 je prijavil naslednje stroške: za odgovor na predlog za rešitev spora z dne 4.3.2022, dopolnitev odgovora z dne 28.3.2022, za prvo pripravljalo vlogo z dne 13.4.2022 in 4 nadaljnje vloge (z dne 25.4.2022, 18.5.2022, 31.5.2022 in 13.7.2022), pri čemer je za vsako vlogo prijavil po 200 točk. T-2 se skladno z zahtevo prizna 200 točk za odgovor na predlog za rešitev spora z dne 4.3.2022 ter 200 točk za prvo pripravljalo vlogo z dne 13.4.2022. Agencija ugotavlja, da T-2 za dopolnitev odgovora ni pravilno uporabil Tarife, saj je do navedene dopolnitve prišlo, ker vseh zahtevanih podatkov ni posredoval že v svojem odgovoru na predlog za rešitev spora, posledično se 200 točk za dopolnitev odgovora ne prizna. Tarife T-2 ni pravilno uporabil tudi za 4 obrazložene vloge, saj gre pri teh vlogah za drugo in nadaljnje obrazložene vloge, za katere se skladno z drugo alinejo 2. točke Tarifne številke 32 prizna 100 točk. Agencija ugotavlja, da se T-2 skupno prizna 800 točk.

T-2 je prijavil tudi 2 odstotka materialnih stroškov od vrednosti storitev do 1000 točk in 1 odstotek nad 1000 točk. V 11. členu Odvetniške tarife je določeno, da odvetnik obračuna izdatke za stranko in druge izdatke v dejanski višini ali v pavšalnem znesku v višini 2 odstotkov od skupne vrednosti storitve do 1.000 točk, v zadevah, v katerih vrednost storitve presega 1.000 točk, pa še 1 odstotek od presežka nad 1.000 točk. Posledično se T-2 priznajo materialni stroški v višini 2 odstotkov od vrednosti storitev 800 točk.

V skladu z 2. členom Odvetniške tarife so odvetniški stroški skupna cena odvetniških storitev in izdatkov, ki so potrebni za izvršitev dela, povečani za DDV v primeru, ko je odvetnik davčni zavezanec v Republiki Sloveniji. Agencija je ugotovila, da je pooblaščenec T-2 zavezanec za DDV (v kar se je agencija prepričala z vpogledom v izpis iz poslovnega registra in vpogledom v seznam davčnih zavezancev na spletni strani FURS).

Glede na navedeno je priznane odvetniške stroške potrebno ovrednotiti s 800 točkami, materialnimi stroški v višini 2 % od vrednosti storitev, povečano za 22 % DDV, kar pri trenutni vrednosti točke 0,6 EUR skupaj znaša 597,31 EUR.

Stroški postopka:

V tem postopku stroški A1 znašajo 522,65 EUR, stroški T-2 pa 597,31 EUR.

Ob upoštevanju uspeha v postopku (A1 je z zahtevkom uspel), nosi stroške postopka v celoti T-2. A1 je torej upravičen do povračila stroškov v višini 522,65 EUR. T-2 je tako dolžan povrniti A1 znesek 522,65 EUR, in sicer v 15 dneh po vročitvi odločbe, po poteku paricijskega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi do dneva plačila, kot izhaja iz 3. točke izreka te odločbe.

V skladu s tretjim odstavkom 255. člena ZEKom-2 je ta odločba dokončna.

Pouk o pravnem sredstvu

Zoper ta sklep je mogoče sprožiti upravni spor v roku 30 dni od njegove vročitve. Upravni spor se sproži s tožbo, ki se v zadostnem številu izvodov vloži pri Upravnem sodišču Republike Slovenije, Fajfarjeva 33, 1000 Ljubljana.

AKOS

Postopek vodila:

Špela Čerin

Področna podsekretarka

Mark Pohar

Vodja sektorja I

Vročiti:

- [redacted] osebno;
- [redacted] osebno.